

DEABRUEN MENDIKO MISTERIOA

Baziren behin neba-arreba batzuk, Aiala eta Markos, oso ondo moldatzen ziren lagun onenak bezala. Beno, izatez bikiak ziren eta hain antzekoak ziren, normala zela gustu berberak izatea. Gehien gustatzen zitzaiena bihurrikeriak egitea eta jendeari sustoak ematea zen eta nola ez, lagunekin egotea. Lagun berdinak zituzten eta lagunak Mara eta Martin deitzen ziren. Aiala, Markos, Mara eta Martin Arrasaten eraikin berdinean bizi ziren eta pijama partyak egiten zituzten astebururo, gaueko 12etan afalduz eta goizaldean lokartuz. Aiala, Markos, Mara eta Martinek 13 urte zituzten.

Mara bosgarren pisuan bizi zen neska ausart bat zen baina momentu oso emozionanteetan lo geratzen zen. Narkolepsia izeneko gaixotasuna zuen Marak eta oso barregarria zen haren barrealdi baten erdian bera lokartzen ikustea, arriskutsua ere bazen, lurrera jauztean min hartu zezakeelako. Martin zortzigarren pisuan bizi zen mutiko azkar eta formala zen. Beti zeukan libururen batetik ateratako idea txororen bat lagunekin probatzeko. Laurei gustatzen zitzaien pilo bat irakurtzea eta abentura liburu hoiek imitatuz abenturak bizitzea. Ikastolatik bueltan zeudenean eta ez zeuzkatenean etxerako lanak, irakurketa tertuliak egitea gustatzen zitzaien.

Behin Aiala eta Markosen amama eta aititaren etxera joan ziren lau lagunak. Amamak txokolate bero batekin batera eskaini zien ipuin bat kontatzea eta baietz ezan zuten, noski. Amamaren historian Aiala, Markos, Mara eta Martin ziren protagonistak eta hau kontatu zien:

"Bazen behin mendi bat ilun-iluna eta oso beldurgarria zena, galtzeko leku zoragarria...Ilunaitz."

-iiiiiiiiiii!!!-egin zuen oihu Aialak Martin besarkatuz.

Aiala eta Martin Aiala eta Martin --esan zuen Markosek burlati, salto eta dantza egiten zuela haien inguruan. Amamak bekozko ilunarekin begiratu zion.

-Ez nauzue entzungo, edo zer!!- haserre esan zuen amamak. Aiala, Markos, Mara eta Martinek baiezkoa egin zuten buruaz laurak batera, barreari eusten. Amamak istorioarekin segitu zuen azken begiratu ezatseginaren ondoren.

"Gurasoek umeak txikiak zirenetik esaten zieten Deabruen mendia zela bere benetakoa izena eta ez Ilunaitz baina umeek ez zuten gustuz sinestean mendian deabruak bizi zirela, zeren uste zuten deabruak infernua zeudela. Herriko jendeak esaten zuen mendi horretan tunel magikoak zeudela, deabruak, gauaren erdian eguna zela, erreka misteriotsuak eta holako sinismenak. Alai, Markos Mara eta Martinek ez zituzten teoria horiek sinisten eta hori egia edo gezurra zen jakiteko beharraz eztabaidatzen zuten askotan. Batzuetan batzuk mendira joateko prest zeuden, ilusioz beterik eta besteek uste zuten txorakeri horretan ez zela denborarik galdu behar. Baina egun bat iritsi zen denak ados zeudela: MENDIRA JOANGO ZIREN!!! Gurasoek argi

zutenez haien teoria egia zela, misio sekretua izan behar zen. Ezkutuan egin behar zuten. Hurrengo gauean, bakoitzak bere motxilak hartu: ura, janaria, jake bat eta linterna bat barruan zituztela eta etxetik alde egin zuten gurasoak lo zeudenean. Herriko plaza batean elkar topatu zuten (Euskalerrria plaza). Oso berandu zen 01:30ak ziren. Linternak piztu eta aurrera egin zuten. Mendira heldutakoan denei dudak sartu zitzaizkien baina inork ez zuen onartu eta bidexka ilun-ilun batetik segitu zuten, baina Mara dardarka zegoen eta Markosek, narkolepsia atake bat ez edukitzeko bere jaka eman zion."

Markos momentu horretan gorritu egin zen eta Aialak barre egin zion:

-Markos eta Mara, Markos eta Mara, Markos eta Mara...

-Negarrez hastea nahi duzue? Ez moztu berriro! --esan zuen Amamak.

-Amama bururako pilulak hartu dituzu? --galdetu zion beldurrez Markosek.

-Utzi bakean amama eta bai pilulak hartu ditu! --bortitz erantzun zion Aialak.

-Bueno, ez eztabaidatu, istorioarekin jarraituko dut —etsita esan zuen amamak.

"Marak Markosen jakea jantzi zuen gustora zeren berea oso fina zen.

—Eskerrik asko. --eskertu zuen Marak.

Markos Mararen esker onarekin gorritu eta irribarre egin zuen baina Aialak moztu zien roiloa esanez:

-Utzi maitasun roilitoak eta begiratu aurrera estropezu egin baino lehen.

Markosek txarrera hartu zuen.

-Beno, bale, ez da hainbesterako —minduta esan zuen Markosek.

-Bueno ez gara haserratuko eta aurrera segituko dugu —saiatu zen Martin konpontzen (saiatu eta konpondu zuen, isilean jarraitu zutelako aurrera).

Aurrera segitu ahala gero eta ilunago zegoen bidea eta linternei gero eta denbora gutxiago geratzen zitzaien amatatzeko. Bat-batean kobazulo bat topatu zuten eta amaieran argi txikitxo bat ikusten zen. Martinek esan zuen ia gurasoek esaten zuten kobazulo edo tunel magiko hori ote zen. Besteentzat amaierako argi horrek azalpen arrunt bat izan behar zuen eta tunela esploratzera sartzea zela onena erabaki zuten. Barrura sartu bezain laster hezetasun olatu ezatsegin batek bildu zituen. Gazteak momentu horretan esplorazioa albo batera utziz, aurreraka korrika hasi ziren nazkaz beterik. Baina kobazuloa ez zen amaitzen."

-Zelako beldurra eta roilito txarra amama, nork kontatu dizu istorio hau? --- esan zuen Aialak txokolateari bere lehen tragoa eman bitartean. Hainbeste gustatzen ari zitzaion istorioa ez zuela txokolatearen tragorik edan oraindik.

-Nik asmatu dut ipuina esan zuen dudaz amamak.

-Zelako zortea daukazuen holako amama bat eukinda. Nire amama bat kobidarekin hil zen eta bestea Ingalaterran bizi da --- esan zuen inbidiaz eta penaz Martinek.

-Nire familian ipuinak kontatzen dituenaita da amaren familia aldetik, baina aitaren aldetik amama, zeren aitita burua galtzen ari da — esan zuen disgustiarekin Marak.

-Ez esan bakarrik zuen familiaren gauza txarrak, esan onak ere -- adierazi zuen amamak maitekiro.

- Non dago gure laguna? Zer egin duzu berarekin? Nor zara? Ez egin minik -

esan zion ahots dardartiarekin Martinek. Orduan, gizonaren atzetik Aiala agertu zen barrezka.

-Lasai, ondo nago! Hau Rodrigo da, ez dizue ezer egingo. Toki hau eraiki du bere lan zaharra faltan botatzen zuelako. Berak lehen atrakzio parke bat zuen eta itxi egin behar izan zuen. Gero mendi honetan beldurrezko atrakzio parke bat muntatu zuen oso erreala eta jendeari esaten zion mendi hau madarikatua zegoela. Horrela, atrakzio hau oso ausartak direnentzat bakarrik da.

-Bai, barkatu --esan zuen Rodrigok -- atrakzio hau nagusientzat da. Hain beldurtuta ikusi zaituztedanean gelditu egin dut dena, pena eman didazuelako.

- Zer? Zer gertatzen da? Nork eman du pena? ---Esan zuen Marak itzartu berria.

Denak barrezka hasi ziren eta Rodrigoren sekretua kontatu zioten. Rodrigok eskatu zien bere sekretua gordetzeko eta herriko jendeari sinistarazteko mendia oso beldurgarria zela eta bakarrik ausartek topatu ahal zituztela mendiko deabruak.

Handik aurrera, hilabetero egiten zioten bisita Rodrigori eta beti beldurra pasatzen zuten eta Mara bi edo hiru aldiz lokartzen zen, baina asko gustatzen zitzairen eta bukaeran Rodrigok Bagel batzuk ematen zizkien jateko."

- Amama ze guai! Gaur gauean etxetik eskapatuko gara ondoko mendira joateko! --- esan zuen Markosek.

-Ezta pentsatu ere! Zuen gurasoei esango diet atea giltzarekin isteko!

-Jajajajajaja!

Hala bazan edo ez ba zan, sar dadila kalabazan eta atera dadila Abusuko plazan.

